

DİMİTRİS MAMALOUKAS
Kızıl Tugaylar'ın Gizli Örgütü

DİMİTRİS MAMALOUKAS 1968 yılında Atina'da doğdu. İtalya'da Lecce Üniversitesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. 1999 yılında, daha sonra beyazperdeye de uyarlanan ilk kitabı *Alkol Olduğu Sürece Umud Vardır*'ı yazdı. *Botanikçinin Büyük Ölümü, Yayıncının Kaçırılması, Dimitrios Mostra'nın Kayıp Kitaplığı* (EKEBI-ERT 2007 ödülüne aday gösterildi), *Asfaltın Yalnızlığı* isimli polisierlerin, *Bankacı O'Brian'ın Kaçırılması* (2017) ve *Sahte Paralar* (2018) isimli polisiye kitap serilerinin yanı sıra *Özgür Ruh Fini* (Altın Bilek Yayınları tarafından 2013 yılında Türkçe olarak yayımlandı) ve *Elimi Tut* isimli romanları vardır. *Kızıl Tuğaylar'ın Gizli Örgütü* (2016) edebiyat dergisi *Anagnostis* tarafından en iyi roman ödülüne layık görüldü. Çocuklar için de polisiye romanlar kaleme aldı. Öyküleri pek çok seçkide, Yunanistan ve İtalya'nın büyük gazete ve dergilerinde yayımlandı. İngilizce ve İtalyancadan çeviriler yapıyor. *Diavazo* dergisi ve *Kyriatiki Avgi* gazetesine edebiyat eleştirileri yazıyor.

Ο κρυφός πυρήνας των Ερυθρών Ταξιαρχιών

© 2016 Dimitris Mamaloukas & Kedros Publishers, Greece

Bu kitabın yayın hakları Iris Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 2883 • Dünya Edebiyatı 264

ISBN-13: 978-975-05-2865-1

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

EDITÖR Tanıl Bora

YAYINA HAZIRLAYAN Cemil Aksu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldirımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

DİMİTRİS MAMALOUKAS

Kızıl Tugaylar'ın Gizli Örgütü

Ο κρυφός πυρήνας των Ερυθρών Ταξιαρχιών

ÇEVİREN

Fulya Aktüre Koçak

Ölülere...

“Yedi kişinin bulaştığı kirli bir hikâyeye ilgili,
Her zaman sekiz farklı hikâye duyarsın...”

“Sekizincisi hangisi?”

“Gerçek olanı, Nikola...”

– GABRIELE ABBIATI

“Hepimiz hayvanî içgüdülerimiz tarafından yönetiliyoruz.”

– NIKOLA MILANO

“Sonunda hiçbir şey cezasız kalmayacak.”

– KIZIL TUGAYLAR

KİŞİLER

Nikola Milano, sahaf
Gabriele Abbiati ya da Gabi, özel dedektif
Dino Battaglia, polisiye roman yazarı
Annibale Rocco, bar sahibi
Renzo Garela, çiftçi, küçük bir çiftlik sahibi
Alessandro Fontana, öğrenci
Kiara Fontana, Alessandro'nun annesi
Elena De Carolis, öğrenci, Alessandro'nun kız arkadaşı
Andrea Roncato ya da nam-ı diğer *senatore*, aşırı sağ parti Milli
İttifak'tan senatör
Valeria Bonini, senatörün sekreteri ve metresi
Bob Bonini, Valeria'nın erkek kardeşi
Mateo Rinaldi, öğrenci
Paola Lonte, işsiz, Mateo'nun kız arkadaşı

...ve –neredeyse her zaman olduğu gibi– tarihe damga vuran ama çoktan öte dünyaya göçmüş olan kimileri ile halihazırda hayatta olan başkahramanlar...

Pluricompicati diye adlandırılan, yani özellikle daha karmaşık yapıda olan bazı nadir ve pahalı kol ya da cep saatlerinde, bu saati monte eden “usta” saatçinin, saatlerin mekanizmasını tamamlaması için haftalarca hatta aylarca süren bir çalışmaya ihtiyacı vardır. Özellikle karmaşık bu saatlerin içindeki mekanizmaların sayısı otuz altıya varabilir ve içlerindeki parçaların sayısı bini aşabilir. Saat ustası sadece parçaları eşleştirmez, her seferinde her bir parçayı törpüleyerek, parlatarak ve özellikle de değiştirerek bahsi geçen mekanizmayı büyük bir uyumla birleşecek duruma getirene kadar uğraşıp onu kişiye özel hale getirir –büyük ihtimalle bir benzeri yoktur–, ve her bir saati nadide bir parça mertebesine yükseltir.

Bir insanın kaybolma vakası, bir polisiye hikâye ya da insan yaşamındaki birkaç aylık kısa bir zaman dilimi, karmaşık bir saat mekanizmasından daha komplike olabilir. Bütün olaylar, detaylar, eylemler, şansın rolü ve binlerce öngörülemez etken, kelimenin tam anlamıyla ister istemez birleşerek hesaplanmayacak kadar çok sonuç doğurabilir.

BİRİNCİ KISIM

Milano’da 20 Mart 1979 tarihinde “Santo Spirito” adıyla anılan, fabrikatör Jean Pierre de Santis’in kaçırılması eylemine katılan ya da bağlantısı bulunan Kızıl Tugaylar’ın “Francesco Larusso” örgütü üyeleri

	Gerçek isim	Kod adı	Görevi	Akıbeti
1	Giorgio Ferrante	“Pascal”: Örgüt lideri	Organizasyon + eylem hazırlığı	De Santis eyleminde öldü
2	?	“Mario”	Silah tedarigi + destek elemanı	?
3	?	“Giovvani”	Eylemde kaçırılacak rehini saklamak	?
4	?	“Roberto”	Şoför + destek elemanı	?
5	?	“Franco”	Destek işler + çalıntı arabalar + destek elemanı	?
6	Sergio Larrini	“Salvatore”	Şoför + çalıntı arabalar	De Santis eyleminden birkaç saat sonra öldü
7	?	“Alberto”	Destek elemanı	?

Bu eylemde iki de gözcü yer aldı, isimlerini yazar da bilmiyor.

“Francesco Larusso” Örgütü

I

*Milano, 20 Mart 1979, Salı
06:01*

Dondurucu gece yavaş yavaş çözülüyor ve gün ağarmaya başlıyor. Apartman dairesine tam bir sessizlik hâkim. Yalnızca mutfaktaki saatin sesi işitiliyor. Tik tak. Hiçbir ısıtma yok ve lanet bir soğuk var. Küçük balkonda bir termometre asılı. Sıfırın altında dört dereceyi gösteriyor. Bütün camlar buğulu.

Milano, Lambrate semti.

Daha sonradan yatak odasına dönüştürülmüş salonuyla, iki oda bir salon geniş bir apartman dairesi. Oldukça geniş mutfaktaki büyük, yuvarlak masanın çevresinde dört sandalye ve iki tabure var. Balkon kapısından giren gün ışığı mekânı ürkekçe aydınlatıyor. Beyaz fayanslar, bej dolaplar, beyaz eşyalar. Çamaşır makinesi, mutfak. Zeminde mozaikler. Bir kenarda bir çift bot. Her köşede kıl yumaklarına karışmış tozlar. Kahve lekesi, her yerde ekmek kırıntıları. Masada önceki günkü makarna yemeğinden kalan kirli tabaklar. Üç tane ucuz şarap şişesi. Hepsi de boş. Bir dilim kuru ekmek, boş bir sigara paketi, lekeli bir peçete, izmarit dolu iki

kül tablası. Evye tıka basa bulaşık dolu, ocağın gözlerinde ayların yağı birikmiş.

İlk alarm çaldığında... Toplamda üç kez çalacak. Evdekiler yavaş yavaş kalkıyor. Üzerlerindeki örtüleri açıyorlar. Hiç konuşma işitilmiyor. Yalnızca fısıldaşmalar.

“Zaman geldi mi?”

“Evet.”

Yalnızca bir banyo var. Kimse oyalanmıyor. İki kahve makinesi göze çarpıyor. Evin içi soğuk. Nefes alışverişleri görülebiliyor. Uykusuz, kırmızı gözler. En ufak bir diyalog yok. Herkes hazır hissediyor. Biri yalnızca kalp atışlarını işitiyor. Diğerleri akşam iki kadeh şarap içtikleri sırada her şeyin daha kolay görüldüğünü düşünüyor. Sabah olunca daha zor görünmeye başladı. Neredeyse olanaksız.

Polisler böylesi bir evi hücre evi diye yaftalardı. İçeridekilerse sığınak diye tabir ederdi. Hırsızlar ve polisler. Ya da hemen hemen o türdekiler.

Aşağıdan çalan zilin sesi sessizliği kırıyor, sınırları geriyor. Bir parola işitiliyor ve kapıyı açıyorlar. Gelen bir yoldaş. Tam da bekledikleri saatte geliyor. Birkaç saniye içinde bir adam elinde büyük gri bir torbayla mutfağa giriyor. İçinde kullanacakları silahlar var.

“Her şey yolunda mı?”

“Yolunda.”

Telefon çalıyor. Şifreli birkaç söz... Bunlar iki gözcü.

“Gidiyor muyuz?” diye sordular.

“Gidiyoruz,” diye yanıtladı diğerleri.

Kapıyı kapatıp çıktılar. Kolay bir görev. Sadece her şeyin plana göre işleyip işlemediğine bakacaklar. Hedefin evden çıkıp çıkmadığına. Tıpkı her sabah evinden çıktığı gibi. Hayır, aslında bu iş başından beri zor.

Tekrar mutfağa dönüyoruz. Şimdi herkes masanın etrafında oturmuş kahve içiyor. Hepsi yirmi yedi yaşın altında ama yüzleri yorgun ve yaşlı görünüyor. Kiminin yüzünde sakal niyetine saçma sapan kıllar var. Hâlâ öğrenci olabilecek yaşta. Onlar birdenbire büyüveren çocuklar. Ya da en azından büyüdüklerine inanmak isteyen. Erkek olduklarına. Uzun saçları var, bitpazarından aldık-

ları ucuz giysiler giymişler. Boğazlı kazaklar, balıkçı yaka koyu renk kazaklar, yıpranmış ceketler, eğri büğrü, delinmeye yüz tutmuş kösele tabanlı ayakkabılar.

Şimdi ikisi sohbet ediyor. Alçak sesle alakasız konulardan konuşuyorlar. Biri annesinin hazırladığı sütü anımsıyor, diğeri bir kızı düşünüyor. Birden silahları getiren kişi yüksek sesle konuşmaya başlıyor.

“Herkes hazır mı?”

Birbirlerine bakıyorlar. Konuşan diğer iki kişi birden susuyor. *Önce sen konuş. Hayır, sen. Hadi, biri konuşsun.*

“Hazırız.”

Adam kalanlara bakıyor.

“Hazır mısınız?” diye yeniden soruyor.

Bir başkası “hazırız” diye tekrarlıyor. İki kişi de bunu tekrarlıyor ama buna inanmıyorlar. Bir tanesi titremesine engel olmaya çalışıyor. Mutfaktaki saat rutin bir şekilde saniyeleri ilerletiyor. Saat tam altı yirmi üç. Liderlerinin bir işaretiyle fincanlarını boşaltıp masayı temizliyorlar.

Az sonra lider, torbayı açıp silahları dağıtıyor. Metalik sesler odaya yayılıyor. Beretta tabancalar ve bir Scorpion otomatik tüfek. Bir tane Çek üretimi tabanca. Hepsi dolu. Hepsi tabancalarını inceliyor. Hepsi kendini deneyimli göstermeye çabılıyor, tedirgin bakışlarını ya da yardıma gereksinim duyduklarını gizlemeye çalışıyorlar.

Kalkıp ceketlerini ya da kabanlarını giyiyor, silahlarını saklıyorlar. Saat yediye yirmi var.

Bir saatten daha kısa bir süre içinde liderleri ölmüş olacak.

II

06:53

Jean Pierre de Santis ağır tahta kapıyı arkasından kapatıp villasının bahçesine çıkıyor. Garajına kadar birkaç metre yürüyor. Ayağında el yapımı deri ayakkabılar var, yün bir pantolon, bej gabardinden pa-